

Edna vsak četrtlet in
velja s poštno vred ali
v Mariboru s pošiljanjem
na dom za celo leto 32 din.,
pol leta 16 din., četrt leta
8 din. Izveš Jugoslavije
56 din. Naročnina se pošlje
na upravišče "Sloven-
skega Gospodarja" v Ma-
riboru, Koroška cesta 5.
List se dopušča do od-
povedi. Naročnina se pla-
čuje v naprej.
Telefon interurban št. 115.

Posamezna številka stane 150 din.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru,
Koroška cesta št. 5. Roko-
pisni se ne vračajo. Uprav-
ništvo sprejema naročila,
inserate in reklamacije.
Cene inseratov po dogo-
voru. Za večkratne oglaš-
be primeren popust. Nezapri-
te reklamacije so poštnine
proste.
Čekovni račun poštnega
urada Ljubljana št. 10.605.
Telefon interurban št. 115.

18 številka.

MARIBOR, dne 27. marca 1924

58 letnik.

Nerednosti in krivice v vojski.

Pri parlamentarni razpravi o proračunu za vojno mi-
nistristvo je nastopil v imenu Jugoslovanskega kluba po-
slanec Andrej Bedjanič, ki je najprej ugotovil, da
našajo izdatki za vojsko nad 20 odstotkov celokupnih
državnih izdatkov. Letošnji proračun vojnega ministristva
iznaša 1 milijardo 945 milijonov dinarjev, kar predstavlja
v predvojnem denarju svoto od 100 milijonov dinarjev.
— Potem govornik takole obravnava nezdrave in krivič-
ne razmere v vojski:

Krivično postopanje z rekruti.

Jako nezgodno in neprimerno je urejen čas za po-
zivanje rekrutov na odsluženje kadrovskega roka. Kljub
vsem kritikam, katere so nešteto padle od naše strani,
se še vedno pozivajo rekruti na odsluženje kadrovskega
roka v času, ki je najmanj primeren. Kličejo se po
nimi, v najhujšem mrazu in se še vedno prevažajo kakor
živina, nagnjeni v živinskih, nezakurjenih vozovih. Fant
gre od doma čil in zdrav, toda že v prvih urah svojega
vojaškega življenja si marsikateri nakopije bolezen, ki jo
potem čuti in ki ga muči skozi celo njegovo življenje.

Vse kritike pa je tudi vredna nesorazmerna razdeli-
tev na posamezne polke. Rekruti se uvrščajo v posamezne
polke, toda ko pridejo tja, ti polki na žalost nimajo ne
obleke in tudi ne mesta, kamor bi jih spravili, in tako se
zgodi, da so vojaki naravnost natrpani v posameznih so-
bah in morajo po trije in štirje ležati v eni postelji, seve-
da brez potrebne odeje in pokrivala. Posledica vsega te-
ga je, da se fantje prehladijo, si nakopijejo bolezni, da
hirajo in se na žalost čestokrat pripetijo tudi smrtni slu-
čaji. Tako propadajo mladi ljudje, cvet našega naroda,
vsled nepremišljenega in škandaloznega ravnanja z na-
šimi fanti s strani vojaške uprave.

Tukaj bi omenil še tudi to, kar se dogaja posebno
sedaj, ko prihajajo rekruti na dosluženje kadrovskega ro-
ka, da se morajo po več tednov vežbati v svoji civilni
obleki, ne da bi za to dobili kako odškodnino. Če nimajo
dovolj obleke, zakaj jih potem kličejo?

K temu pa še slabo ravnanje! Mi smo že večkrat
povdarjali, da se z rekruti ne sme tako slabo postopati,
kakor se tu na žalost dogaja z našimi fanti. Vsi ljudje
niso enako nadarjeni in enako razumni. S temi ubogimi
režeji se pa postopa skrajno slabo in se jih šikanira na
vse mogoče načine. Kaznuje se jih in se jim preklinja
»švabsko mater« samo radi tega, ker so Slovenci ali pre-
čani sploh. Često padajo tako ostudne psovke, da se jih

sramujem tu navajati. Padajo psovke ne samo s strani
podoficirjev, ampak kakor čujemo, tudi s strani višjih
oficirjev. To se je v naši vojski tako ukoreninilo, postalo
je to neka vsakdanja stvar, kakor da bi bilo to predpisano
v vojaških predpisih. Na ta način se vojakom ne vceplja
ljubezen do domovine.

Kar se tiče vojaških dopustov, vlada pri mnogih vo-
jaških oblasteh velika pristranost in nepravilnost, čeprav
sedanji vojni zakon predpisuje, da imajo vsi vojaki, po-
sebe pa kmetski sinovi, pravico do žetvenih dopustov,
oziroma do dopustov za poljska dela, in moramo mi po-
slanci večkrat posegati vmes, da pridejo vojaki do svo-
jih pravic, katere jim jamči novi vojni zakon.

Kakor v vsaki armadi, tako imajo tudi pri nas oficirji
pravico do poslužitelja, ali kakor pravite vi Srbi: po-
silnega.

Največji škandal je pa to, da se vojaki uporabljajo
za navadna domača dela, da nosijo nabasane košare s tr-
ga, čeprav je sedanji vojni minister izdal strogo nare-
dilo, da se vojaki za taka dela ne smejo uporabljati. Sam
sem imel priliko videti, da so morali vojaki nositi celo
otroke oficirjev.

Često smo že povdarjali in zahtevali, da bi vojaki
odslužili svoj kadrovski rok v svoji ožji domovini. Toda
vse te naše želje in zahteve so bile vedno samo bob ob
steno. Naše fante še vedno pošiljajo v južne kraje Sr-
bije in v Macedonijo, kjer ne morejo prenašati podnebja,
kjer so izročeni vsem prirodnim nepravilnostim in nezgodam
in kjer si nakopijejo vsakovrstne bolezni, pred vsem ma-
larijo. Našim fantom je v slučaju smrti ali kake druge
nesreče, ki se pripeti doma, popolnoma nemogoče, da
bi prišli domov, ker so prevozni stroški tako veliki, da
jih naši fantje, k večini niso premožni, nikakor ne
morejo zmagati.

Tudi kar se tiče dušebrižništva, se godijo našemu
vojaštvu velike krivice. Vidimo, da v mnogih in velikih
garnizijah ni nobenega katoliškega duhovnika in naši
fantje so v slučaju bolezni ali celo v slučaju smrti brez
duhovne tolažbe in pomoči. 2500 vojakov nima nobe-
nega duhovnika. Zakaj se Slovenci razdeljujejo po raz-
nih polkih? Zakaj ne služijo skupno, kakor je bilo to v
Avstriji?

Velika krivica se godi tudi vojakom, ki brez lastne
krivde izgubijo ali so jim pokradeni kaki erarični pred-
meti. Neki Vörös Vendl iz občine Kot v Prekmurju je
dobil dne 20. 2. t. l. potom občinskega urada obvestilo,
da ima za svojega sina, ki služi v Krivi Palanki, plačati
1974 dinarjev za en kožni pas, en nahrbtnik in nož z

nožnico, katere stvari so mu bile ukradene brez njegove
krivde.

Te stvari torej veljajo skoraj toliko, kakor ena krava.
Baje postoje neki vojni predpisi, da mora vsak vojak pla-
čati za upropaščene ali izgubljene stvari desetkratno
vrednost. Tako mora n. pr. vojak, če izgubi 1 patrono,
plačati zanjo 5 dinarjev. Oče bi moral po takem računu
prodati polovico svojega bornega premoženja, da plača
omenjeno svoto.

Vojakom pa kradejo civilno obleko, ker v kasarnah
ni varne shrambe. Vojaku so bile ukradene vojaške reči
brez njegove krivde in mora plačati škodo in sicer še
celo desetkratno. Za civilno obleko, ki mu je bila ukra-
dana po krivdi komandanta, pa ne dobi nobene odškod-
nine.

Kar se tiče oprostivne vojnih obveznikov od vojaške
službe, je ta istotako pod vsako kritiko. Vojni obvezniki,
katerim so po zakonu dane vse mogočnosti, da bi mogli
in morali biti oproščeni službe v vojski kot edini hranilci,
se kljub vsem utemeljenim prošnjam pozivljajo na od-
služenje roka. Tako postopanje od strani vojaške oblasti
vzbuja v narodu cgorčenost, posebno še v obmejnih kra-
jih naše države.

Sikaniranje občinske oblasti.

Vojni zakon predpisuje n. pr., da mora občinski
predstojnik in polovica občinskih odbornikov spremljati
rekrute k naboru. Iz mojega kraja mi je znan slučaj, kjer
je bil v celi občini en sam rekrut in tega rekruta je mo-
ralo spremljati k naboru 5 odbornikov. Mogoče je to
dobro za kraje v Macedoniji, toda mi Slovenci smo kul-
turen narod. Pri nas je bila prej navada, da je spremljal
rekrute, ki so šli na nabor, samo občinski predstojnik.
Pri nas ljudje dobro vedo, da morajo zadostiti svoji dr-
žavljanski dolžnosti in se ji tudi radi odzovejo. Med
Slovenci ni niti enega odstotka, ki se ne bi odzvali, ka-
dar jih država zove. Po nepotrebnem se torej šikanirajo
občinski predstojniki, oškodovane so pa tudi občine, ki
morajo plačati prevozne stroške.

Uničevanje vojnega materiala.

Minulo je že polnih pet let, odkar so prenehali gro-
meti topovi, a v tem dolgem času se še nihče ni spom-
nil, da bi uvedel akcijo za zbiranje vojnega materiala, ki
še danes propada po gorah in dolinah južne Srbije. Ze-
lezo ima danes precejšno vrednost, še dražja pa je plo-
čevina in bodeča žica, in tega materiala leži navzdolž
cele južne meje kar na stotine vagonov in država nima

Vinarska in sadjarska šola v Mariboru

v 52. šolskem letu 1923-24.

(Konec).

36. Za vsakih 14 dni se operejo učencem na stroške
zavoda: 2 srajci, 1 spalna srajca, 2 spodnjih hlač, 2
para nogavic, 4 žepni robci in 2 predpasnika. Pranje
večje množine perila mora učenec posebej plačati.

37. Vstaja se poleti ob pol 6. uri, pozimi ob 6. uri,
ki počitku se pa hodi ob 21. uri poleti in pozimi. Uče-
nec, ki vrši službo v hlevu, mora vstajati pred 4. uro, do-
voljeno mu je pa, hoditi zvečer eno uro prej k počitku.
Točno ob 21. uri morajo biti vsi učenci v postelji, se
morajo ugasniti vse žarnice v učnih prostorih in spal-
nicah ter zakleniti hišna vrata. Po dnevi bivati v spal-
nicah je prepovedano. Zjutraj je učenec dovoljeno
vstajati radi učenja ranje, vendar ne pred 4. uro, kar se
mora vršiti povsem mirno.

38. Hrano dobivajo učenci iz kuhinje zavoda. K
jedem pozove učence šolski zvonec. Učenci jedo skupno
pod nadzorstvom; kdor brez tehtnega vzroka zakasni,
ne dobi hrane naknadno.

39. Učencem je strogo prepovedano, preostala jim
jedila in kruh prodajati ali celo zametavati.

40. Prestopki teh pravil se kaznujejo po njih važ-
nosti in velikosti z opominom, ukorom ali kaznijo, in
sicer se jim prepove prosti izhod ob nedeljah in praz-
nikih, ali pa se jih kaznuje s hišnim zaporom, kazens-
skimi nalogami ali z izključitvijo ob istočasnem ob-
vestilu staršev, odnosno njih namestnikov.

41. Kazni se zapisujejo v kazensko knjigo in upo-
števajo pri oceni vedenja. Učenec, ki je kaj ukrad ali
poneveril, se brezpogojno takoj izključi. Tudi ne-
poboljšljivi lenuhi se izločijo iz zavoda. Izključeni in
samovoljno iz zavoda izstopivši učenci zgube pravico
do spričevala; plačana oskrbnina in šolnina se jim ne
vrne.

Učni načrt.

Tekoče številko	Učni predmet	Učn. ur na teden in leto						Skupaj pouka v obeh letnikih
		I. letnik		na leto	II. letnik		na leto	
		teden- sko			teden- sko			
		1. sem.	2. sem.		1. sem.	2. sem.		
1.	Verouk*)	1	1	40	1	1	40	80
2.	Slovenščina	3	3	120	2	2	80	200
3.	Srbohrvaščina	1	1	40	1	1	40	80
4.	Računstvo	3	3	120	2	2	80	200
5.	Geometrija, zemljemerstvo in risanje	3	3	120	2	2	80	200
6.	Fizika in meteorologija	2	1	60	—	—	—	60
7.	Kmetijski prirodopis	3	3	120	—	—	—	120
8.	Kemija z agrikulturno kemijo	3	3	120	—	—	—	120
9.	Vinarstvo	—	—	—	3	3	120	120
10.	Kletarstvo	—	—	—	3	3	120	120
11.	Vinska kemija z vajami	—	—	—	2	—	40	40
12.	Sadjarstvo	3	3	120	2	1	60	180
13.	Uporaba sadja	—	—	—	1	1	40	40
14.	Vrtnarstvo	—	—	—	1	1	40	40
15.	Poljedelstvo in travništvo	3	2	100	2	2	80	180
16.	Zlvinoreja in mlekarstvo	—	—	—	3	3	120	120
17.	Živinozdravstvo	—	—	—	1	—	20	20
18.	Gozdarstvo	—	—	—	1	—	20	20
19.	Cebelarstvo	—	—	—	1	2	60	60
20.	Kmetijsko gospodarstvo	—	—	—	1	1	40	40
21.	Kmetijsko kupčijstvo	—	—	—	1	—	20	20
22.	Kmetijsko knjigovodstvo	—	—	—	1	—	20	20
23.	Kmetijsko združništvo	—	—	—	1	—	20	20
24.	Kmetijsko pravo	—	—	—	1	—	20	20
25.	Zdravstvo*)	1	—	20	1	—	20	40
26.	Rokotvorstvo	—	—	—	2	—	40	40
27.	Telovadba*)	1	1	40	1	1	40	80
28.	Splošno obrazovanje in kon- verzatorij*)	1	1	40	1	1	40	80
29.	Petje*)	1	1	40	1	1	40	80
Skupaj:		29	26	1100	37	30	1340	2440

*) Oba letnika skupno.

Počitnice.

Počitnice trajajo (imenovani dnevi so všteti):	
1. božične počitnice od 23. decembra do	
2. januarja	11 dni
2. velikonočne počitnice od srede pred	
do torka po veliki noči	7 dni
3. binkošne počitnice od sobote pred bin-	
košti do torka po binkošti	4 dni
4. jesenske počitnice od konca šolskega	
leta (1. avgusta) do 15. septembra (v dveh	
skupinah)	46 dni
skupaj	68 dni.

Prva polovica učencev ostane prvih 23 dni v za-
vodu, odnosno na jesenskih počitnicah, druga zadnjih
23 dni. Tekom jesenskih počitnic obavljajo učenci na
zavodu vsa potrebna praktična dela. Gojenci, ki so od-
ločeni za redno tedensko službo v kleti, vrtu, hlevu itd.,
ne morejo tisti teden na počitnice. Praktikanti imajo
božične in velikonočne počitnice, dočim nimajo bin-
košnih počitnic, v dobi jesenskih počitnic pa imajo
samo 7 dni dopusta.

Učni tečaji.

Na vinarski in sadjarski šoli v Mariboru se vrše te-
kom leta za kmetijske zanimance razni večdnevni učni
tečaji, ki se uradno razglašajo v časopisju, tako zlasti:
vinarski tečaj, kletarski tečaj, sadjarski tečaj, tečaj za
konserviranje sadja in povrtine, tečaj za travništvo,
uporabo gnojil itd. V zadnjih letih se niso mogli redno
vršiti. Tudi udeležba ni bila zadovoljiva, ker primanj-
kuje sredstev in je življenje za udeležence v mestu pre-
drago. Temu se bo skušalo odpomoči s podporami in
prispevki iz javnih sredstev.

V Mariboru, o božiču 1923.

Ravnatelj:

Andrej Zmavc.

od tega nobenega dobička. Baker in medovina sta danes redka dragocenost v naši državi in ju je za drag denar težko nabaviti, po južnih brdih pa ležijo razmetani celi vagoni puškinih patron. Od Djevdjelije pa do Bitolja so še danes posuta brda z raznimi kovinami, ki so vredne milijone dinarjev. Če bi se to blago zbralo in vnovčilo, bi se s tem znatno povzdignilo ekonomsko moč naše države.

Vojni material pa ni samo raztepen po hribih in dolinah, ampak se še danes nahaja v teh krajih podzemeljska skladišča. Lansko leto so odkrili na brdu blizu mesta Djevdjelije vojno skladišče pod zemljo, ki je vsebovalo okrog 40 vagonov vojaških krušnih torb. Istotam so odkrili skladišče, ki je vsebovalo 5000 novih sedel. Sedla seveda niso prišla v roke erarju, ampak so izgini-la na tajinstven način kar preko noči in nikdo od vojnih oblasti ni vprašal, kam so šle te stvari in s kom so šle. Vojaške oblasti niso glede vojnega materiala samo zanemarile zbiranja, ampak so potom naredb olajšale raznim tihotapcem posel, da so s tihotapljenjem tega materiala obogateli. Grška meja, ki je oddaljena od Djevdjelije komaj par sto metrov, je kot nalašč ustvarjena za tihotapstvo.

Naša država je namreč prepovedala vsak izvoz vojnega materiala v tuje države, na drugi strani je pa obljubila nabiračem vojnega materiala tako nizko nagrado, da noben človek ni hotel prevzeti tega posla v korist erarju.

Grčija in Italija plačujeta po posrednikih ta naš vojni material zelo drago in tihotapstvo je v polnem cvetu. Naše vojne oblasti propadanje vojnega materiala mirno gledajo in se še nekako dvijo, ker se bogatijo z njim nepoklicani mesto erarja.

Vojni material pa propada tudi tukaj v Beogradu. Avto-kader ima več tisoč krasnih avtomobilov, tovornih in luksuznih. Ti dragoceni predmeti stojijo na prostem in so izpostavljeni vsem elementarnim neizgovodnim in vremenskim izpremenbam. Bilo bi dobro, da bi vojaške oblasti skrbele za to, da se te dragocene stvari spravijo v kake remize, kakor jih imamo pri nas v Sloveniji. Zakaj tega dragocenega materiala ne spravite v Ljubljano? Tam imamo krasne prostore in bi ga lahko spravili pod streho. Ali morda nimata zaupanja do nas Slovencev? Isto je s pneumatiko in bencinom. Tudi te dragocene stvari ležijo na prostem.

Krivično postopanje s slovenskimi oficirji.

Iz vojske je prometano veliko število oficirjev Slovencev in Hrvatov, mladih in dobrih strokovnjakov, ki bi bili sposobni še dosti storiti za blagor domovine. Bili so slučajni, da so se oficirji pritožili proti redukciji, pa se jim je v vojnem ministristvu kratkomalo namignilo, da je sedaj prišel čas, da se »bivše« izbaci. Jasno je, da vojni minister ne bi tako postopal, če ne bi to odgovarjalo smernicam sedanjega radikalnega režima. Kaka je ta svrha? Pripraviti se hočejo na vojaško diktaturo. Toda po mnenju radikalov bi mogla biti naša vojska le tedaj trdna opora diktature, oster bič radikalne vlade, če je očistena vseh »sumljivih in nezanesljivih elementov.« Ti sumljivi elementi so seveda samo med Slovenci in Hrvati, kar dovolj jasno dokazuje, da so tu drugi vzroki merodajni. Saj smo videli, da so tudi med Srbi taki, ki so zvesto služili Avstriji, a ti vojni upravi niso nezanesljivi.

Naša vojska bi morala biti narodna in bi morala stati nad vsemi strankami. Ze dejstvo samo, da obstoja v naši armadi »bela« in »črna roka«, je jasen dokaz, da je jedno naše vojske nezdravo. Kam to dovede, če začnejo oficirske mase posegati v politiko, nam je živ dokaz usoda sosedne Grčije. Naloga vseh poslancev brez razlike na strankarsko pripadnost, katerim leži na srcu blagor naše domovine, bi morala biti, da v kali udušijo kaj takega.

Mogel bi navesti par slučajev, da so bili nekateri oficirji, posebno z Slovenije, dobri narodnjaki, reducirani samo vsled spletke svojih predstojnikov. Tako n. pr. je bil kriv, kakor so to naši slovenski listi večkrat pisali, redukcije žandarmerijskih oficirjev komandant žandarmerijske brigade polkovnik Dragič. Ta gospod obrača svoj plašč vedno po vetru. Za časa Avstrije se je zval Oskar Huber in je bil seveda navdušen avstrijskant-pangerman. Po preobrtu si je pa znal pomagati in je iz Oskarja Huber postal Dragoslav Dragič.

Zadovoljiti je treba načelu ustave, po kateri so vsi državljani enakopravni glede nameščenja v državni službi. Mislim, da je to treba vpoštevati tudi pri oddajanju vojaških služb. Ne vem sicer natančno, toda zdi se mi, da imamo pri nas 155 generalov. To je že cel regiment, a med njimi nimamo niti enega generala ali Hrvata. Ali morda to ni narodna vojska, ali to ni vojska Srbov, Hrvatov in Slovencev? Ali naj torej samo Srbi uživajo tukaj prvenstvo in se postavljajo na visoka mesta, Slovenci in Hrvatje naj pa bodo mogoče samo redovi in kaplari? Drugi bi komandirali, mi naj bi pa samo poslušali.

Zaključek.

H koncu svojega govora izjavljam, da smo Slovenci pacifisti, in z ozirom na naše sedanje prijateljske razmere z Italijo smo pač upravičeni zahtevati, da se zmanjša število stalne vojske, kar bi seveda jako olajšalo naš proračun. Sploh pa moram pri tej priliki naglašati naše načelno stališče, da se naj mednarodni spori rešujejo pred mednarodnim svetom, naj se ta zove Zveza narodov ali kako drugače in da je treba delati na razorožitev vseh evropskih narodov in ne samo nekaterih.

Spominjajte se Dijaške večerje!

Fr. Wernig, okr. ekonom.

Naš kmet in naše razumništvo.

(Sodobne misli.)

Težak je dandanašnji gospodarski položaj kmetovalca. Spremlja ga vedno enako in zvesto, dan za dnem, leto za letom boj za obstanek, za vsakdanji kruh ter skrb, da ohrani svojo rodno grudo sebi in svoji družini. Boj je to silen in vedno enak, ob vsakem letnem času in v vsaki dobi dneva — boj z vedno bolj neugodnimi gospodarskimi prilikami in s trdo, svojeglavno naravo. Tem huje zadenejo kmetovalca nesreče, ki mu mnogokrat mahoma uničijo ves s trudom in trdim delom enega celega leta pripravljeni skromni gospodarski dohodek. In kdor je videl ali doživel tiho žalost, zadržani in nemi obup nad nesrečo v gospodarstvu na polju in pri živini, ta razume tudi vso srčno globino in vso junaško velikost duševnega življenja priprostega in mnogokrat tako malo uvaževanega trpina-boritelja, — kmetovalca. Spoznavajmo dušo našega kmeta in spoznal bomo sebe — in sodba o našem narodu, o njegovem mišljenju in čustvovanju bo mogoče mnogo bolj pravična in nepristranska.

»Spoznanje je prva pot k zboljšanju«, pravi nemški pregovor. In mislim, da bi tudi medsebojno spoznanje doprineslo mnogo k zboljšanju gospodarskih in kulturnih odnošajev med kmetovalcem in slovenskim meščanom. Vzemimo v tem oziru za vzgled v gospodarskem in kulturnem pogledu tako zelo napredne dežele severne Evrope: Dansko, Nizozemsko in Skandinavijo. Pravo in idealno umevanje svojih kulturnih dolžnosti napram narodu je razumništvo v teh krajih omogočilo ustvariti kulturne prilike, o katerih pri nas komaj sanjamo. Kmetijske zadruge, knjižnice, razna prosvetna društva in ljudske visoke šole so v Skandinaviji povsem običajne v zadnji priprosti, kmečki vasi. Pa ne samo gospodarska, ampak tudi srčna naobrazba je tam kaj na višku. Delavec, kmet in meščan se zavedajo enako svojih dolžnosti napram državi in dolžnosti drugega napram drugemu. Grda, nesrečna sebičnost, ki zastruplja vse naše javno življenje in rodi toliko neodkritosti in upravičenega nezaupanja, je neznan. Drug drugemu pomagajo, drug drugega ščitijo in vsled tega se je ustanovila tako vzorna celota na gospodarskem in kulturnem polju. — Tako na Danskem in v Skandinaviji.

Pri nas pa so žalobno razmere še take, da mora za našega kmetovalca veljati le stari in preizkušeni rek: »Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal!« In ta lepi, slovenski pregovor mora biti za slovenskega kmetovalca toliko bolj merodajen, kolikor bolj se zaveda, da je na gospodarskem in kulturnem polju osamljen in da je predvojno prisrčno sožitje med njim in med meščanskim narodnim razumništvom skoraj docela zamrlo. Vas in mesto — postala sta strogo ločena pojma, med katerima svojčas slovenski naobraženec ni delal razlike. Danes pa dobivata ta dva pojma vedno izrazitejša oblike in meja med njima je vedno ostrejša: tu vas — tam mesto.

Radi tega naj si skuša naš zavedni in že naobraženi kmetovalec po možnosti pomagati sam, naj stremi za tem, da svoje upravičene stanovske težnje in želje uveljavi s pomočjo raznih svojih organizacij in naj si prizadeva potom dobrega strokovnega in prosvetnega časopisja in knjig ter s pomočjo vaškega narodnega razumništva poglobiti in razširiti svoje znanje in svojo spretnost v raznih gospodarskih in življenjskih vprašanjih.

Vsak naobraženec pa, ki ljubi svoj narod, ki ima še srce in smisel za lepoto in veličastvo narave in za velikega, neumornega bojevnika v nji, za našega kmetovalca — mu bo šel vsikdar z vzornim delom in dobrim nasvetom na roko. In ako bosta kmet in naobraženec na ta način razumela svoje naloge in dolžnosti, bomo dosegli tudi tako zaželjeni in potrebni splošni, gospodarski in kulturni napredek in naš celokupni slovenski narod bo z povzdigo kmetijstva še v doglednem času dočkal boljšo in svetlejšo bodočnosti.

Izvoz živine za obmejne občine dosežen.

V predzadnji številki »Slov. Gospodarja« smo opisali, kako so samostojneži in demokrati skušali preprečiti, da bi smeli živinorejci na severni meji mariborskega okraja izvažati živino preko Plavča. Naši poslanci so na to ministru za kmetijstvo in poročevalcu za živinozdravništvo dokazali, da poročilo, ki ga je dobil minister v tej zadevi od veterinarskega poročevalca, neresnično.

V imenu Jugoslovanskega kluba je nato poslanec g. Fr. Zebot ponovno zahteval, da se naj vendarle dovoli izvoz živine iz obmejnih občin, ker tu ni kupecev. Minister je uvaževal predlog našega poslanca in je izdal dne 18. marca naslednji odgovor:

»Gospod poslanec! Na vaše vprašanje o izvozu živine iz obmejnih občin, imenovanih v vaši interpelaciji, preko Gor. Kungote—Plavč, mi je čast Vas obvestiti, da sem odredil z ozirom na vse predloge, katere ste navedli, pod današnjim Vt. Br. 2278 in na osnovni člen 2, v zvezi z členi 3 in 57 zakona o ustroju ministristva poljoprivrede in voda ter na osnovi odredb zakona o živinskih boleznih, sledeče: da se živina (tudi konji) iz obmejnih občin Plavč, Svečina, Slatinski dol, Spičnik, Sv. Križ in Vrtiče v mariborski oblasti, lahko izvaža preko Plavča v Avstrijo v času od 1. aprila

do 1. junija leta 1924. in to enkrat na teden. Dan izvoza bo določila glavna carinarnica v Mariboru z drž. obmejnimi živinozdravnikom ter z delegati omenjenih občin. Obmejni živinozdravnik iz Maribora bo izvršil pregled te živine v Gor. Kungoti in če se utrdi, da je zdrava in nesumljiva ter oskrbljena z predpisanimi dokumenti o lasti in zdravju, se bo dopustil izvoz ter se bo izvršilo carinjenje; do meje se bo živina odpravila pod stražo carinskih organov. Stroške za obmejnega živinozdravnika, potnino, dnevnicno in stroške za pregled živine in za carinske organe nosijo lastniki živine. O tem mojem rešenju so obveščeni: Generalna direkcija carine, veliki župan mariborske oblasti in obmejni živinozdravnik v Mariboru.«

Priobčujemo ta dopis, da naši ljudje uvidijo, kako se naši nasprotniki protivijo koristim našega ljudstva in kako se naši poslanci potegujejo za gospodarski do-brobit Slovenije.

Fr. Wernig, okr. ekonom.

Pogosta bolezen živine v spomlad.

Mnogovrstne so nesreče, ki zadenejo kmetovalca ob vsakem letnem času pri gospodarstvu in pri živini. Posebno pogoste so nesreče pri živini v spomladanskem času ob prehodu od suhe na zeleno krmo. In marsikatero živinčje zgubimo samo vsled tega, ker ne vemo, kako pomagati v posameznih, nenadnih bolezenskih slučajih. Predvsem pride tu v poštev

hitro napenjanje goveje živine.

Kaj je vzrok tej opasni in pogosti bolezni? Vzrokov te bolezni je mnogo in sicer:

1. Paša na travniku, pašniku in strnišču z roso, mrzlo, mlado deteljo ali z deteljo pomešano travo.
2. Pokladanje prevelike množine mokre, mrzle ali v kupu segrete in sparjene krme, ki povzroča napihovanje, na primer detelja, mlada trava, gorčica itd.
3. Krmljenje s temi krmili na tešče.
4. Takojšnje napajanje po krmljenju v navedenimi krmili.
5. V požiralniku zaostali tuji predmeti, katerih žival ne more pogoltniti, na primer krompir, jabolka itd.
6. Vsled tuberkuloze povečane žleze, ki pritiskajo na požiralnik in ga zapirajo.

Neposredni vzrok vsakemu hitremu napenjanju pa je prevelika množina plinov, ki ne morejo oditi iz vampa. Pri zdravem govedu odhajajo plini, ki se tvorijo pri vsakem prebavljanju krme — po požiralniku vsled riganja. Ako pa zavžije žival navedena krmila v neprimerni obliki, oslabi želodčno mišičevje in želodčno sluznico in običajno riganje izostane. Nabirajo se v vampu z veliko naglico plini, ki lahko povzročijo pogin živali v četrti uri. Hitra pomoč je torej nujno potrebna.

Ako opazimo, da je vamp na levi strani trupla močno napet, da žival noče več žreti, da težko diha in nemirno stopica, nikakor ne smemo odlašati s pomočjo. Če bolezen še ni močno napredovala, skušajmo najprej žival rešiti s notranjimi sredstvi. Dajmo ji piti, oz. zalijmo ji apnenno vodo (2 žlici živega apna v 1 l vode). Dobro se navadno obnesejo tudi gnila jajca, oz. žlopotci, katera skušajmo živali spraviti v želodec. Nikakor pa ni priporočljivo, zalivati petrolej, terpentin in gnojnico — kakor je to ponekod še v navadi; te tekočine dajo mesu namreč tako zoprno duho, da živali ne bi mogli uporabiti, ako bi jo pozneje le morali zaklati.

Potem odpravljamo pline na ta način, da oživimo in pospešimo riganje. V to svrhu obrzdamo žival s povreslom iz slame, katero namažemo s kolomazom ali z milnico. Kolomaz in mlinica povzročita silen stud, prisili žival k riganju. Istočasno močno pritiskamo z obema rokama na vamp ob levi lakotnici. Tudi polivanje z mrzlo vodo po hrbtu pospeši odstranitev plinov.

Ako vsa ta sredstva ne izdajo, se večinoma lahko reši žival z uporabo posebne gumijaste, takozv. požiralnikove cevi. To je preko 1 m dolga cev, katero porinemo skozi požiralnik v vamp in po kateri odbežijo v vampu nabrani plini. Napihnjene živali pa ne smejo stati vodoravno, ampak morajo spredej stati vedno precej višje; sicer obstoja nevarnost, da vtaknemo cev v vampu se nahajajoče goste krmo in plini ne morejo odbežati po požiralnikovi cevi. To zelo potrebno cev, od katere bi moralo v vsaki hiši biti vsaj po en komad, dobimo za govedo, kakor ovce po primerni ceni pri Kmetijski družbi v Ljubljani. Uporabimo jo lahko tudi v to svrhu, da porinemo z njo v požiralniku zaostale tuje predmete v želodec. Vendar moramo v tem slučaju biti prav previdni, ker se požiralnik lahko rani in poči.

Ako je napetost vampa že toliko, da je nevarnost, da se žival vsak čas zaduši in da ne moremo več uporabiti požiralnikove cevi, nam ne preostane drugega, kot napraviti na najbolj napetem mestu leve lakotnice vbod s trokarjem. Po trokarjevi nožnici odbežijo plini in žival je v večini slučajev rešena. Rana, ki jo napravimo z vbodom v vamp ni nevarna. Namažimo jo z lizolovo raztopino. Tudi je par dni po uporabi trokarja krmili živali bolj zmerno.

Če nimamo trokarja pri roki in je nevarnost velika, napravimo v sili vbod lahko tudi z navadnim žepnim nožem. V tem slučaju pa se priporoča pozvati pozneje živinozdravnika, da rano zašije. — V vsakem slučaju pa je napraviti vbod na levi strani vampa, predno bi morala žival vsled napenjanja poginiti.